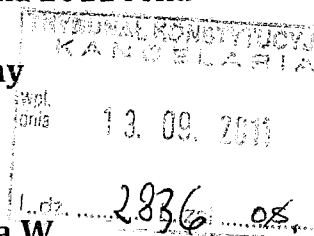

Warszawa, 1 września 2011 roku

Trybunał Konstytucyjny

al. Szucha 12a,
00-918 Warszawa

Skarżąca: **Spółdzielnia Mieszkaniowa W**
ul.

W reprezentowana
przez radcę prawnego Dariusza
Wilińskiego, adres do doręczeń w
siedzibie Skarżącej Spółdzielni

Uczestnicy **1. Sejm RP**, ul. Wiejska nr 4/6/8 00-
902 Warszawa
2. Prokurator Generalny RP, ul.
Barska 28/30, 02-315 Warszawa

Skarga konstytucyjna

W imieniu Spółdzielni Mieszkaniowej W wnoszę o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją RP art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (publ. Dz.U. nr 223 z roku 2009 poz. 1779).

Jako naruszone konstytucyjne wolności i prawa Spółdzielni wskazuję prawo do własności oraz prawo innych praw majątkowych, a w szczególności prawo wieczystego użytkowania gruntów oraz prawo do słusznego odszkodowania w przypadku odebrania prawa własności wynikające z art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP oraz prawo do starannego i zgodnego z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego ustawodawstwa wynikające z art. 2 Konstytucji RP. Prawa i wolności powyższe zostały naruszone w wyniku wprowadzenia w życie i zastosowania przez sądy powszechne przepisu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Uzasadnienie:

- I. Art. 4 ust 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw stał się materialno-prawną podstawą rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w W w sprawach oraz Wyroki wydane w tych sprawach odpowiednio sierpnia 2010 roku i czerwca 2011 roku oddalają apelacje skarżącej Spółdzielni od wyroków sądu pierwszej instancji, nakazujących skarżącej złożenie oświadczenia woli w przedmiocie ustanowienia odrębnej własności lokali.

W sprawie skarżąca zaskarżyła wyrok do Sądu Najwyższego, powołując w skardze kasacyjnej zagadnienie stosowania przez sąd w sprawie normy prawnej literalnie tożsamej z normą uznaną za sprzeczną z Konstytucją wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2008 roku sygn. akt. P 16/08. Skarga kasacyjna pozwanej nie została przyjęta do rozpoznania postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2011 roku sygn. akt . Postanowienie zostało doręczone skarżącej 18 lipca 2011 roku. Sprawa dotyczyła lokalu mieszkalnego objętego spółdzielczym własnościowym prawem z niepokrytym w pełni wkładem budowlanym z tytułu dokonanej modernizacji budynku. Zarzut Spółdzielni przeciwko żądaniu „uwłaszczenia” dotyczył pokrycia przez członka przed przeniesieniem na niego własności pełnych przypadających na lokal kosztów modernizacji budynku. Pomimo niepokrycia tych kosztów skarżąca została zobowiązana do przekształcenia spółdzielczego prawa w odrębną własność.

W sprawie sygn. akt . uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji skarżąca otrzymała 26 lipca 2011 roku. Sprawa dotyczy „uwłaszczenia” lokalu użytkowego- pawilonu handlowego, a Spółdzielnia domagała się od członka, któremu zaliczono na wkład budowlany wartość poniesionych przez niego nakładów na budowę pawilonu, dopłaty do wkładu stanowiącej równowartość udziału w prawie wieczystego użytkowania gruntu. Pomimo niedokonania tej dopłaty sądy nakazały Spółdzielni przekształcenie spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego w odrębną własność.

W uzasadnieniu swego wyroku z dnia 17 grudnia 2008 roku Trybunał Konstytucyjny stwierdził „Konstytucyjna ochrona własności oznacza przede wszystkim prawo do spokojnego korzystania z własności, co jest równoznaczne z nakazem nieingerencji we własność ze strony władz publicznych. Zasada ta ma charakter względny, jednakże wszelka ingerencja we własność, albo wprowadzenie kontroli korzystania z własności muszą pozostawać w zgodzie z zasadą proporcjonalności (...). Jeżeli bowiem ograniczenie własności jest niedopuszczalne, jeśli jest nieproporcjonalne, to tym bardziej niedopuszczalne jest całkowite pozbawienie własności (...). Pozbawienie własności jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy – jako wywłaszczenie – jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem (...). Trybunał Konstytucyjny podkreślał już w swym orzecznictwie, że rozwiązanie ustawowe przewidujące przejście prawa własności między podmiotami prawa prywatnego wbrew woli właściciela, powinno pociągać za sobą obowiązek spełnienia świadczenia wzajemnego przez osobę uzyskującą własność. Ustawowa ingerencja w prawo własności powinna bowiem podlegać jednolitym założeniom, niezależnie od tego, czy ingerencja we własność dokonywana jest w interesie publicznym, czy w interesie indywidualnym. Z punktu widzenia właściciela i ochrony jego praw kwestię zasadniczą stanowi sankcjonowana przez Państwo ingerencja w prawa majątkowe właściciela (...). Jeżeli bowiem odjęcie własności, nawet na cel publiczny, może być dokonane tylko za słusznym odszkodowaniem, to tym bardziej brak jest podstaw do przyjęcia zasady, jakoby odjęcie własności na cel

prywatny mogło się dokonać w oderwaniu od oceny wymiaru ekwiwalentu, za jaki następuje”.

Powołany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego uznaje za sprzeczny z Konstytucją między innymi przepis artykułu 17¹⁴ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 grudnia 2009 roku. **Skarżony przepis art. 4 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej powołuje do życia normę literalnie tożsamą z normą, której niekonstytucyjność została stwierdzona przez Trybunał** (jedyna różnica między normami dotyczy terminu przeniesienia własności). Co więcej, skarżony przepis powołuje do stosowania wprost przepis art. 17¹⁴ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w jego brzmieniu obowiązującym przed dniem 30 grudnia 2009 roku, a zatem w brzmieniu, którego niekonstytucyjność stwierdzono. Powiela tym samym ustawa nowelizująca z 18 grudnia 2009 roku te same wady, które miała ustawa nowelizowana. Naruszyły one prawo Spółdzielni, jako niepaństwowej osoby prawnej, do własności, które to prawo chroni art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP. Własność i inne prawa majątkowe podlegać mają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Tym samym więc nie są uzasadnione takie działania państwa, które prowadziłyby do przesunięć majątkowych z majątku jednego prywatnego podmiotu do majątku innej prywatnej osoby. Jeżeli danemu podmiotowi odbierana jest własność to może być to dokonane wyłącznie na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Zaskarżona norma odbiera prawo własności przysługujące spółdzielniom mieszkaniowym i przesuwa je do majątku indywidualnego innych osób nie przyznając też spółdzielniom żadnego ekwiwalentu z tego tytułu. Przyczyną wadliwości zarówno ustawy znowelizowanej, jak i zaskarżonej nowelizacji jest błędne rozumowanie ustawodawcy, jakoby członkowie Spółdzielni uprawnieni do spółdzielczych praw do lokali pozostawali „ekonomicznymi właścicielami lokali”. Zgodnie z art. 3 Prawa spółdzielczego majątek Spółdzielni stanowi prywatną własność jej członków. To ten przepis w zestawieniu z zasadą równości członków Spółdzielni stanowi podstawę dla definiowania pojęcia „ekonomiczny właściciel”. Tym samym wszyscy członkowie Spółdzielni pozostają uprawnieni do jej majątku, a ustanowione spółdzielcze prawo do lokali przyznają indywidualnym członkom uprawnienie do korzystania z majątku zbiorowego, jakim jest majątek spółdzielni mieszkaniowej. Przeniesienie prawa własności z majątku wspólnotowego do majątku indywidualnego narusza uprawnienia Spółdzielni, jako dobrowolnego zrzeszenia wszystkich członków.

Wadliwość rozumowania ustawodawcy dobrze ilustrują stany faktyczne obu spraw powołanych jako przyczyna niniejszej skargi. W sprawie dotyczącej lokalu mieszkalnego Spółdzielnia - a zatem wszyscy jej członkowie, sfinansowali modernizację budynku, a następnie bez uzyskania zwrotu tego świadczenia nakazano Spółdzielni przesunąć z jej majątku do majątku indywidualnego tak zmodernizowane mienie. W sprawie dotyczącej lokalu użytkowego, gdzie jako wkład budowlany zaliczono nakłady członka wyłącznie na budowę pawilonu, sądy nakazały przesunąć do majątku indywidualnego

również prawo wieczystego użytkowania gruntu, które pozostawało w majątku Spółdzielni, jako majątku wszystkich jej członków. Podkreślenia wymaga, że w tym ostatnim przypadku zdecydowano o przesunięciu majątku w postaci lokalu użytkowego, a nie lokalu mieszkalnego. Nie stało zatem za takim „uwłaszczeniem” żadne prawnie chronione dobro np. prawo do mieszkania.

II. Dokładny opis stanu faktycznego

1. Sprawa Sądu Apelacyjnego w W sygn. Sądu Okręgowego w W - sądu pierwszej instancji z powództwa A F (powódka) przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej W (pозwana).

W dniu października 2004 roku Zarząd pozwanej Spółdzielni uchwałą nr określił przedmiot odrębnej własności lokali mieszkalnych, w tym zakresie budynku (nr przy ul. K w W), w którym położony jest lokal powódki (nr). Wobec nie wpłynięcia wniosków dotyczących zmiany uchwały nr , uchwałą nr /2004 z dnia grudnia 2004 roku zarząd pozwanej Spółdzielni określił przedmiot odrębnej własności poszczególnych lokali na zabudowanej nieruchomości na mapie sytuacyjnej z projektowanym podziałem z dnia stycznia 2003 roku nr ew. jako działka nr z obrębu o pow. m², objętej KW nr , prowadzonej przez Sąd Rejonowy

Wydział Ksiąg Wieczystych, na której znajduje się również budynek, w którym lokal posiada powódka. Kosztami modernizacji obciążono poszczególnych członków Spółdzielni, zobowiązując ich do uzupełnienia wkładu budowlanego o kwoty wynikające z tego rozliczenia; znalazło to swój wyraz w treści samej uchwały. W przypadku powódki była to kwota zł na dzień sierpnia 2009 roku. Wobec odmowy powódki wpłaty tej kwoty, jej wnioski o przekształcenie lokalu załatwiane były odmownie.

W dniu czerwca 2009 roku A F działająca przez swojego pełnomocnika zgłosiła wniosek do pozwanej Spółdzielni o przekształcenie przysługującego jej prawa do lokalu mieszkalnego w prawo odrębnej własności bez konieczności dopłat do wkładu budowlanego, stojąc na stanowisku, że żądanie dopłat jest bezprawne w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 września 2006 roku w sprawie K-51/05.

Wobec nie podzielenia stanowiska pełnomocnika powódki, do przekształcenia lokalu nie doszło i pozwem z dnia lipca 2009 roku powódka wystąpiła z roszczeniem. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd pierwszej instancji wyrokiem z listopada 2009 roku uwzględnił powództwo, zobowiązując pozwaną do złożenia oświadczenia woli, uznając, że roszczenie powódki swoją podstawę znajduje w art. 17¹⁴ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku z późniejszymi zmianami o spółdzielniach mieszkaniowych. Sąd ustalił, że powódka nie mając obowiązku dokonania jednorazowej spłaty kwoty, którą została obciążona z tytułu modernizacji spełniła wszystkie warunki, w których

Spółdzielnia powinna zrealizować jej prawo.

Sąd drugiej instancji po rozpoznaniu apelacji Spółdzielni, apelację oddalił wyrokiem z dnia sierpnia 2010 roku, stwierdzając w uzasadnieniu, że trafne jest stanowisko wyrażone przez Sąd pierwszej instancji, że powódka nie miała obowiązku, przed przekształceniem lokalu w odrębną własność, pokryć w całości kosztów modernizacji budynku. Wniosek taki uzasadniony jest nie tylko treścią przywołanego przez ten Sąd wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 września 2006 roku w sprawie sygn. akt. K 51/05, ale także treścią i konsekwencjami wynikającymi z kolejnego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2008 roku sygn. akt. P 16/08. Mocą tego drugiego wyroku orzeczono o niezgodności art. 17¹⁴ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w zakresie, jakim zobowiązuje spółdzielnię mieszkaniową do zawarcia umowy przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez członka Spółdzielni wyłącznie spłat, o których mowa w pkt 1 i 2 tego przepisu, z art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 21 ust. 2 Konstytucji oraz art. 2 Konstytucji. Uznane za niezgodne z Konstytucją przepisy utraciły moc obowiązującą z upływem dwunastu miesięcy od daty ogłoszenia w Dzienniku Ustaw. W wykonaniu tego wyroku w dniu 18 grudnia 2009 roku uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 223 poz. 1779) nadająca nową treść między innymi temu przepisowi. Stosownie do brzmienia art. 4 ustawy zmieniającej ustawę o spółdzielniach mieszkaniowych w przypadku wniosków o przekształceniach własnościowych praw do lokalu w odrębną własność lokalu złożonych od dnia 31 lipca 2007 roku do dnia 29 grudnia 2009 roku Spółdzielnia jest obowiązana, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 12, art. 17¹⁴ ust. 1 i art. 17¹⁵ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w brzmieniu dotychczasowym, do zawarcia umowy przeniesienia własności lokalu w terminie do 30 czerwca 2010 roku.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że wyrażony przez Sąd Okręgowy pogląd prawny, co do braku obowiązku, przed przekształceniem lokalu w odrębną własność, spłaty całości przypadających na nią kosztów modernizacji budynku jest prawidłowy. Mający w niniejszej sprawie zastosowanie przepis art. 17¹⁴ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w brzmieniu przed zmianą z 18 grudnia 2009 roku (wejście w życie 31 grudnia 2009 roku) winien być interpretowany zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 września 2006 roku sygn. akt. K 51/05.

Skarga kasacyjna pozwanej nie została przyjęta do rozpoznania postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2011 roku sygn. akt I

2. Sprawa Sądu Apelacyjnego w W sygn. Sądu
Okręgowego w W - sądu pierwszej instancji z
powództwa A M (powódka) przeciwko Spółdzielni
Mieszkaniowej W (pозwana).

W uzasadnieniu wyroku z dnia października 2010 roku zobowiązującego Spółdzielnię do złożenia oświadczenia woli, sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka jest członkiem pozwanej Spółdzielni i posiada własnościowe prawo do lokalu użytkowego nr przy ul. R nr w W Wydanie przydziału poprzedzone było zawarciem w dniu maja 1999 roku pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową W z jednej strony, a D M i A M z drugiej strony umowy. Umową strony załatwiły sprawę dotyczącą zapłaty za używanie terenu pod pawilonem, członkostwa powódki, roszczeń związanych z nakładami poczynionymi na wybudowanie pawilonu. W/w zobowiązywały się zapłacić na rzecz Spółdzielni kwotę zł tytułem odszkodowania za zajmowanie opisanego umową terenu oraz pawilonu bez tytułu prawnego. Spółdzielnia zobowiązywała się przyjąć A M w poczet członków Spółdzielni oraz ustanowić na jej rzecz spółdzielcze prawo do pawilonu, położonego w W przy ul. R

po spełnieniu przez nią wszystkich niezbędnych warunków określonych w umowie. Jako wkład budowlany spółdzielczego prawa do pawilonu przyjęta została kwota zł. Oświadczone w umowie, że roszczenia D M i A M o zwrot nakładów ulegną potrąceniu z wierzytelności o zapłatę wkładu budowlanego. W ten sposób roszczenia o zapłatę wkładu budowlanego i zwrot nakładów znoszą się wzajemnie.

W dniu września 1999 roku Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej W przydzielił A M członkowi Spółdzielni o numerze na zasadach własnościowego prawa do lokalu użytkowego o pow. m² lokal użytkowy przy ul. R pawilon

Pismem z dnia grudnia 2009 roku A M wystąpiła do Zarządu Spółdzielni z wnioskiem o przeniesienie w odrębną własność w trybie art. 17¹⁴ ustawy własnościowego prawa do lokalu użytkowego. W odpowiedzi pozwana zażądała odpłatności za udział w prawie wieczystego użytkowania nieruchomości w wysokości zł.

Rozpoznając powyższą sprawę Sąd pierwszej instancji zastosował art. 17¹⁴ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i stwierdził, że brak jest podstaw do uzależnienia ustanowienia odrębnej własności lokalu użytkowego i przeniesienia własności tego lokalu na rzecz powódki od uiszczenia przez nią wartości nieruchomości zajętej pod ten lokal użytkowy.

Sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację Spółdzielni i oddalając ją wyrokiem z czerwca 2011 roku doszedł do wniosku, że pomimo nowelizacji art. 17¹⁴ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych dokonanej przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, przepis ten utracił moc z dniem 31 grudnia 2009 roku, zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 17 grudnia 2008 roku (P 16/08). Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W ustawie z 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadzono bowiem przejściowy art. 4 ustęp 1 pkt 2 stanowiący, że w przypadku wniosków złożonych od dnia 31 lipca 2007 roku

do dnia 29 grudnia 2009 roku, o których mowa w art. 12, art. 17¹⁴, art. 17¹⁵ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych Spółdzielnia jest obowiązana, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 12 ust. 1, art. 17¹⁴ ust. 1 i art. 17¹⁵ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w brzmieniu dotychczasowym, do zawarcia umowy przeniesienia własności lokalu w terminie do dnia 30 czerwca 2010 roku. Przytoczony przepis nie był przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego, uregulował on sytuację osób, które złożyły wnioski o przeniesienie własności lokalu przed dniem utraty mocy art. 17¹⁴ ust. 1 i wobec odroczenia przez Trybunał w wyroku z 17 grudnia 2008 roku utraty mocy obowiązującej tego ostatniego przepisu na okres 12 miesięcy, art. 4 ust. 1 pkt 2 może stanowić samodzielną podstawę roszczeń powódki. Przepis ten przesądza, że osobom które wystąpiły o realizację ich praw na podstawie art. 17¹⁴ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych powinna być udzielona ochrona sądowa na zasadzie ochrony praw nabytych. A M złożyła natomiast wniosek o przeniesienie własności przedmiotowego lokalu użytkowego w dniu grudnia 2009 roku,.
Ponieważ pozwana Spółdzielnia nie zrealizowała żądania powódki do dnia 30 czerwca 2010 roku, należało uznać, że doszło do bezczynności, o jakiej mowa w art. 49¹ o spółdzielniach mieszkaniowych.

III. Biorąc pod uwagę przytoczony wyżej stan faktyczny, należy stwierdzić, że sądy w obu sprawach uznały się za nieuprawnione do samodzielných ustaleń w przedmiocie niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu, pomimo tego, że stworzył on normę literalnie tożsamą z normą, uprzednio uznaną za sprzeczną z Konstytucją na mocy wyroku Trybunału z 17 grudnia 2008 roku. Sądy potraktowały przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, jako przepis nowy i formalnie nie badany przez Trybunał, abstrahując od jego treści i oczywistej tożsamości obu norm. Sąd Najwyższy nie dostrzegł waloru istotności w zagadnieniu, czy sądy powszechne wykonując proces wykładni i natrafiając na normę, co do której orzeczono niekonstytucyjność, mogą samodzielnie odmówić jej zastosowania, pomimo tego, że orzeczenie Trybunału w tym przedmiocie dotyczyło innego przepisu.

IV. W wyniku uchwalenia i wejścia w życie ustawy z dnia 18 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw naruszono konstytucyjne prawo Skarżącej do starannego ustawodawstwa. Przepisy w/w ustawy powtórzyły przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją. Ustawodawca nie naprawił złego prawa - lecz ponowił niekonstytucyjne prawo, które wygasało wskutek wejścia w życie orzeczenia Trybunału.

W wyniku zastosowania w/w przepisów przez sądy powszechne naruszono prawo własności Skarżącej przysługujące jej do lokalu mieszkalnego nr oraz budynku przy ul. K nr w W. oraz lokalu użytkowego nr

przy ul. R nr w W wraz z prawami z tą własnością związanymi tj. prawem wieczystego użytkowania gruntów, poprzez nakazanie Skarżącej złożenia oświadczeń woli o ustanowieniu na rzecz osób trzecich odrębnej własności tych lokali. Przymusowe odebranie Skarżącej prawa własności oraz użytkowania wieczystego nastąpiło bez stosownego ekwiwalentu. W wyniku takich rozstrzygnięć utraciła Skarżąca też tytuł (wkład budowlany) wobec osoby będącej beneficjentem „uwłaszczenia” do zaspokojenia roszczeń z tytułu przypadających na lokal nr nakładów poniesionych na modernizację budynku mieszkalnego nr przy ul. K

V. Termin wniesienia skargi został dochowany: w sprawie Sądu Apelacyjnego w W należy go liczyć od dnia doręczenia Spółdzielni postanowienia Sądu Najwyższego (18 lipca 2011 roku), w sprawie wobec niezaskarżenia wyroku skargą kasacyjną - od dnia doręczenia wyroku z uzasadnieniem (26 lipca 2011 roku).

Wobec powyższego wnoszę jak na wstępie.

w załączeniu:

1. odpis wyroku Sądu Okręgowego w W z dnia listopada 2009 roku w sprawie z powództwa A F przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej W z uzasadnieniem, sygn. akt. doręczony Spółdzielni w dniu 30 listopada 2009 roku.
2. odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w W z dnia sierpnia 2010 roku w sprawie z powództwa A F przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej W z uzasadnieniem, sygn. akt. doręczony Spółdzielni w dniu 27 sierpnia 2010 roku.
3. odpis postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2011 roku w sprawie z powództwa A F przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej W sygn. akt. doręczony Spółdzielni 18 lipca 2011 roku.
4. odpis wyroku Sądu Okręgowego w W z dnia października 2010 roku w sprawie z powództwa A M przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej W z uzasadnieniem, sygn. akt. doręczony Spółdzielni 24 listopada 2010 roku.
5. odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w W z dnia czerwca 2011 roku w sprawie z powództwa A M przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej W z uzasadnieniem, sygn. akt. doręczony Spółdzielni w dniu 26 lipca 2011 roku.
6. 2 odpisy skargi i załączników,
7. odpis z KRS Skarżącej,
8. pełnomocnictwo procesowe.

Dariusz Wiliński
Radca prawny